

HANNU LEINONEN 12 v.

Leinosten sukulehti n:o 2/96

10. vuosikerta

TÄSSÄ LEHDESSÄ

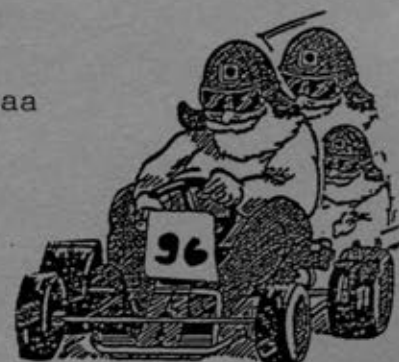
sivu

Sukukokous Espoossa.....	3
Leinosten sukukokous kesällä 1997.....	4
Leinosten sukuseura ry pöytäkirja.....	5
Kalevi Sorsa Muistikuvia,mielikuvia.....	7
Yksi meistä.....	8
Korven Kontion esiin marssi.....	10
Vuoden sukukirja - kilpailu.....	12
Martti Siira 75 vuotta.....	13
Enekelikirkko.....	14
Kajaanin asukkaat 1651-1750.....	16
Työttömyys teki keksijän.....	19
Näppis.....	22
Äidin valitus.....	23
Sukulehtiä itselle ja pukinkonttiin.....	23
Omat juuret kiinnostavat.....	24
Retkikuvia Espoosta.....	26
Sukuseurojen lehtiä.....	27
Leinosen sukuseuran osoitetiedot.....	28

Kansikuvassa Hannu Leinosen näkemys "Joulupukki matkaan jo saa"

Toimitus kiittää kaikkia avustajiaan ja toivottaa
 rauhallista joulua ja hyvää uutta vuotta!

Iloisiin näkemiin Kestilään!

SUKUKOKOUS ESPOOSSA

Leinosten sukuseura vietti sukukokoustaansa Espoossa 3. - 4.8.1996. Kaksipäiväisen kokouksen ensimmäisenä päivänä tehtiin kotiseutukierros linja-autoilla. Autoissa oli koulutetut oppaat, jotka selostivat Espoon historiaa ja kehitystä nykypäiviin saakka. Retken jälkeen oli ohjelmassa päivällinen ja iltamat hotelli Matinlahden tiloissa. Ilta-issa oli perinteiseen tapaan ohjelmaa, vapaata seurustelua ja lopuksi tanssia.

Sunnuntai aloitettiin jumalanpalveluksella Espoon vanhassa kirkossa, jossa saarnasi kirkkoherra Tapio Leinonen. Seuran vuosikokous valitsi hallituksen erovuoroiset jäsenet Merja Kääriäisen, Tapio ja Tauno Leinosen uudelleen ja ja Eila Räisäsen tilalle Martti Häikiön Helsingistä. Hyväksytyin toimintasuunnitelman mukaan edistetään sukututkimusharrastusta järjestämällä mm. sukujuhlia ja kokouksia. Uutena toimintamuotona pyritään elvyttämään paikallisia suvun tapaamisia. Näin saataisiin myös nuoria perheitä innostumaan seuran toiminnasta. Seuran sukuarkiston tiedot pyritään saamaan tietokoneaikaan ja näin nopeuttamaan sukutietojen käsittelyä.

Sukukokousta seuranneessa hallituksen kokouksessa päätettiin, että esimiehenä jatkaa Tatu Leinonen, varaesimiehenä Tapio Leinonen, sihteerinä Marja-Liisa Kontkanen ja talouden hoitajana Antero Leinonen. Hallitus valitsi seuran ensimmäiseksi kunniajäseneksi Martti Siiran. Sukuseuran vanhoja lehtiä myydään suvun jäsenille hintaan 10 mk/lehti. Lehtiä on saatavissa seuran arkistosta.

Suuret kiitokset Espoon kokouksen järjestäjille Martti Häikiölle, Marja-Liisa Kontkalle, Juhani ja Matti Leinoselle sekä Eila ja Seppo Räisäselle. Seuraava sukukokous järjestetään Kestilässä 2. - 3.8.1997, jossa vastuuhenkilönä toimii Tapio Leinonen.

Iloista Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta.

LEINOSTEN SUKUKOKOUS KESÄLLÄ 1997

Aika: 2-3.8.1997. Paikka: Kestilä
Lisätietoja: Tapio Leinonen, Keskustie 4, 92700 KESTILÄ
puh. 08-8122 110, 0400-155 425, fax 08-8122 322

Ensi kesän sukkokous on suunniteltu pidettäväksi Kestilässä. Seuraavat suunnitelmat ovat alustavia, ja niihin voi tulla muutoksia. Ohjelmaehdotukset ovat lervetulleita. Kokouspaikka on Kestilän seurakuntakoti.

Lauantaina 2.8.

- 10-12 Sukuselvitysten äärellä. Uutta ja vanhaa tietoa vaihtuspöydälle. Erityinen huomio vanhan Säräisniemen pulmiin (vanhimmat kirjat Paltamossa, seurakunnan alueessa muutoksia, kirkonarkisto palanut; miten puuttuvia tietoja voi paikata).
- 13-17 Sukuretkeily. Pääkohteeksi on ajateltu Manamansaloo.
- 17-18 Päivällinen seurakuntakodilla.
- 18- Vapaata yhdessäoloa. Pihkalassa ja Rokualla mahdollisuus keveämpään iltaohjelmaan.

Sunnuntai 3.8.

- 10-11 Jumalanpalvelus Kestilän kirkossa. Seppelenlasku sankarihaudoille (sankarivainajissa viisi Leinosta).
- 11.30- Lounas seurakuntakodissa.
- 13-15 Esitelmä ja varsinainen sukkokous. Kokoussitelmän pitää kamarineuvos Olavi Suorsa Kestilän Leinosten juurista.
- N. 15 Lähtökahvit ja kotimatka.

Kestilän kirkolla ei ole majoitusta. Tästä syystä majoitustarjouksia on pyydetty lähiseudulta. Seuraavassa tarjoukset. Kaikki nämä paikat ovat suosittuja; mitä pikemmin varaa, sitä varmemmin selänsija löytyy. Majoitusvaraukset tekee kukin itse suoraan.

Maalaiskartano Pihkala (9 km Kestilän kirkolta länteen). Aamiaismajoitus hotellihuoneessa 2 hh 150/h, 1 hh 200/h, aittamajoitus 100/h, omin liinavaattein 80/h. Tasokas ratsastustila. Tästä ja muusta voi pyytää esitteitä. Os. Pihkalantie 950, 92700 KESTILÄ. Puh. 08-8125 802, fax 08-0125 800.

Rokuan kuntokeskus (45 km Kestilästä). Aamiaismajoitus 2 hh/200, 1 hh/330, aterialisä seis. pöydästä 50, sis. sauna- ja kylpyläosaston sekä kuntosalin käytön. Os. 91670 ROKUA. Puh. 08-5423 100, fax 08-5424 850.

Hotelli Rokuanhovi (41 km Kestilästä). Aamiaismajoitus hotellihuoneessa tai mökissä 2 hh/175, 1 hh/275, sis. iltasauna. Os. 91670 ROKUA. Puh. 08-5424 600, fax 08-5423 178.

Leinosen sukuseura ry

Pöytäkirja

Aihe: Sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous

Aika: 4.8.1996 klo 14.40

Paikka: Kokous- ja koulutusshotelli Matinlahti

Läsnä: Osallistujaluettelon mukaan 67 henkilöä, liite 1

1. Kokouksen avaus

Puheenjohtaja Tatu Leinonen avasi kokouksen, esityslista heijastettiin taululle.

2. Kokouksen järjestäytyminen

2.1 puheenjohtaja Tatu Leinonen, Oulu

2.2 sihteeri Marja-Liisa Kontkanen, Järvenpää

2.3 kaksi pöytäkirjantarkastajaa

Yrjö Leinonen, Oulu

Erkki Pakarinen, Helsinki

2.4 kaksi ääntenlaskijaa

Pöytäkirjantarkastajat toimivat myös ääntenlaskijoina

3. Läsnäolijoiden ja päätösvaltaisuuden toteaminen

Kokouskutsu ollut Helsingin sanomissa 20.6.1996 ja 28.7.1996, myös sukuseuran kevätlehdessä on ollut ilmoitus.

Kokous katsottiin laillisesti koollekutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

4. Hyväksytään edellisen vuoden toimintakertomus

Toimintakertomus julkaistu kevään sukulehdessä, luettiin toimintakertomus ja hyväksyttiin muutoksitta.

5. Hyväksytään edellisen vuoden tilinpäätös ja päätetään vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille

Tilinpäätös julkaistu kevään sukulehdessä, käsiteltiin tilinpäätös, joka hyväksyttiin muutoksitta ja päätettiin vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille.

6. Vahvistetaan hallituksen laatima alkaneen kalenterivuoden toimintasuunnitelma ja talousarvio.

Toimintasuunnitelma luettiin ja hyväksyttiin muutoksitta, julkaistaan syksyn lehdessä.

Talousarvio julkaistu kevään lehdessä, käsiteltiin ja hyväksyttiin muutoksitta.

7. Valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle, erovuorossa ovat: Merja Kääriäinen Nurmijärvi, Tauno Leinonen Muhos, Tapio Leinonen Kestilä ja Eila Räisänen Espoo. Eila Räisänen pyysi, ettei häntä enää valittaisi hallitukseen, vaan hän keskittyisi sukulehden toimittamiseen. Hänen tilalleen valittiin Martti Häikiö, Helsinki. Merja Kääriäinen, Tauno Leinonen ja Tapio Leinonen valittiin uudelleen.

8. Valitaan kaksi varsinaista tilintarkastajaa ja näille varamiehet
Varsinaisiksi tilintarkastajaksi valittiin Kirsti Orvokki Tuulos, Oulu ja Tauno Leinonen, Nurmes. Sekä varalle Paavo Blomqvist, Paltaniemi ja Hannu Leinonen, Oulu.

9. Päätetään alkaneen vuoden jäsenmaksun suuruus
Jäsenmaksun suuruudeksi päätettiin 50 mk / vuosi ja ainaisjäsenmaksun suuruudeksi tämä kymmenkertaisena eli 500 mk / vuosi.

10. Muut mahdolliset asiat

Hallituksen esityksestä sukuseuran sääntöjen 9 §:n mukaan esitetään Martti Siiran, Oulu valitsemista ansioituneena sukututkijana sukuseuran kunniajäseneksi no. 1, ehdotus hyväksyttiin.

Sukuseuran hallitus toivoo, että sukuseurasta poistuneet (kuolleet) jäsenet ilmoitettaisiin taloudenhoitajalle, myös muuttoilmoitukset tehtäisiin myös sukuseuraan, näin jäsenrekisteri ja osoitetiedot pysyvät ajan tasalla.

Pyydetäänkin jäseniä tarkastamaan jäsenlehdessä ollut osoite ja jos muutoksia on, niin ilmoittamaan niistä taloudenhoitajalle.

Sukuseuran arkistossa olevia aiemmin ilmestyneitä sukulehtiä aletaan myydä hintaan 10 mk/ kpl, myös pakettina saatavana, lehtiä voi kysellä arkistonhoitaja Tapio Leinoselta Kestilästä.

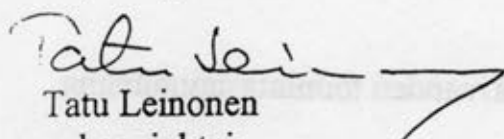
Seuraavan sukukokouksen ajankohdaksi päätettiin 2-3.8.1997 ja paikasta päätetään myöhemmin hallituksen kokouksessa.

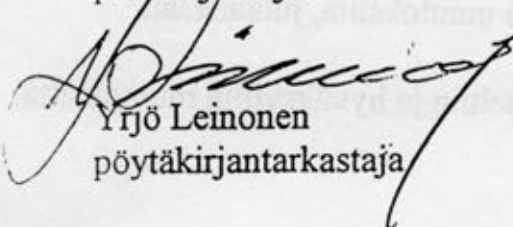
Kunniapuheenjohtaja Juuso Häikiö kiitti puheenjohtaja Tatu Leinosta hyvin sujuneesta kokouksesta.

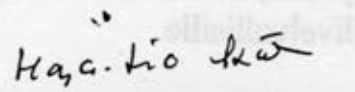
11. Kokouksen päättäminen

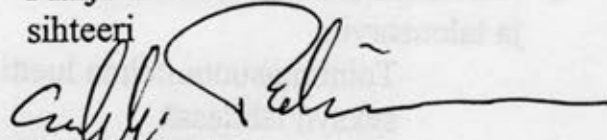
Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 15.10

Pöytäkirjan vakuudeksi

Tatu Leinonen
puheenjohtaja

Yrjö Leinonen
pöytäkirjantarkastaja

Marja-Liisa Kontkanen
sihteeri

Erkki Pakarinen
pöytäkirjantarkastaja

Kalevi Sorsa

Muistikuvia, mielikuvia

Olen tähänastisen elämäni aikana ollut omakohtaisesti syypää viiden kirjan syntyyn, minkä lisäksi kustannustoimittaja-vuosinani viimeistelin julkaisukuntoon/haamutoimitin lukuisia muita muistettavimpina kai Yrjö Leinon muistelmat.

Sukulehden toimituksen pyydettyä selostusta uusimmasta kirjastani MUISTIKUVIA, MIELIKUVIA (Otava) kääntyivät ajatukseni ensin noihin aikaisempiin. Ensimmäinen oli osuus runo-antologiassa VÄLIASEMALLA varhain viisikymmentäluvulla. Toinen taas oli pitämäni puheiden perusteella syntynyt KANSANVALLAN KYSYMYKSIÄ 70 luvun alussa. Kolmannen ja neljännen kirjoitin päästyäni politiikan kiivaimmasta virrasta suvantoisempiin vesiin parikymmentä vuotta myöhemmin. Näissä esseekokoelmissa PAIKALLISJUNALLA EUROOPPAAN ja UUSI ITSENÄISYYS pohdin kansakuntamme elinkysymyksiä enemmän filosofisella kuin poliittisella mielellä.

Uusin poikkeaa kaikista edeltäjistään. Olen havainnut omastakin kokemuksestani, että julkaisu virittää kohteensa kasvoille naamion, jonka takaa todellinen ihminen ei näy. Ennen vanhaan, jolloin julkinen sana suhtautui miltei aina kunnioitavasti raportointinsa kohteisiin, tuo kuva oli yleensä positiivinen. Nykyisin taas kriittisyyden ollessa muotia, kuva on yleensä negatiivinen. Mutta yhtä kaikki todellista ihmistä sen takaa ei näe. Tästä perushavainnosta lähtien olen uusimmassa kirjassani kuvannut paria kymmentä minulle tärkeitä hahmoa, suomalaista ja ulkomaista, sellaisina kuin he minulle tulivat läheisiksi ihmisiksi. Olen yrittänyt kuvata heidät kaikkineen, vahvuuksineen ja heikkouksineen, juuri sellaisina kuin he valtasivat minun mieleni. Samoin olen antanut tahtausten valua muistista ilman sensuuria tai järjestelmää, korkeine hetkineen ja koomillisine kummelluksineen.

Kaiken kaikkiaan "Muistikuvien" kirjoittaminen toissa kesän helteillä oli mieluisa kokemus. rivit täyttyivät kuin itsestään ja niille tuntui siirtyvän niin kesän kuin kuvattujen ihmistenkin lämpöä. Mukavaa onkin ollut, kuin niin kovin moni tuttu ja tuntematon on tullut antamaan kättä ja kiittämään tästä ominaisuudesta kirjassani. Kukaties se onkin juuri tämä ominaisuus, joka selittää kirjan yllättävän laajan arvostelu- ja myyntimenestyksen. Kovan ajan ja kovien arvojen keskele kaivataan hiventä humaaniutta, ihmisen kosketusta ihmiseen.

Kalevi Sorsa

Kalevi Sorsa

Yksi meistä

Hilja Lyydia Kuusiluoma syntyi 6.1.1915 Antti ja Ida Leinosen 14-lapsiseen perheeseen Kiihtelysvaarassa.

Lapsuutensa Hilja vietti Kiihtelysvaarassa, kuuluen Pikku-Lottiin.

4 vuotisen kansakoulun loputtua hän oli pikkupiikana Iisakki Lampisella.

2-vuotisen jatkokoulun jälkeen hän oli taloudenhoitajana talollisilla Honkavaaralla ja Liperissä. Myöhemmin Joensuussa töissä matkustajakodissa.

Ensimmäisen avioliiton hän solmi konemestari Aimo Kurjen kanssa 1936

Lappeenrannassa. Avioliittoon syntyi poika Suojärvellä, joka kuitenkin menehtyi heti.

Helsinkiin muutettua ja sodan alettua Hilja oli Sytytin Oy:ssa sotatarvikkeita valmistamassa. Siellä hän kirjoitti runon " Sorvin lastu ". Sodan aikana Hilja toimi

Lottajärjestössä. Tytär Anja syntyi -46 Helsingissä. Silkkitehtaan kautta Hilja meni Värtsilälle töihin ja sieltä 24 v. palveluksen jälkeen eläkkeelle.

Toisen avioliiton hän solmi ylitullivartija Martti Kuusiluoman kanssa 1955.

Isosta perheestä lähtöisin oleva Hilja auttoi monet serkkunsa soputumaan

Helsinkiin, ottamalla nämä aluksi asumaan kotiinsa. Harrastuksina mainittakoon

Spr-avustushenkilöstön ensiapuryhmässä toimiminen. Hengenpelastuskurssien

käyminen. Väestöliiton kriisijoukoissa toimiminen. Hilja Kuusiluoma on saanut

Kotijoukkojen muistoristin -41-44 ajalta, myönnetty 6.6.1957 Helsingissä.

Helsingin väestösuojeluyhdistyksen Svj:n 2. luokan ansiomerkin 4.11.1969,

tunnustuksena ansiokkaasta toiminnasta vapaaehtoisen väestösuojelun hyväksi.

Muina harrastuksina mainittakoon avantouinti, lenkkeily ja jumppaaminen.

Elämänmyönteisyys näkyy Hiljan toiminnassa nytkin eläkepäiviä viettäessä.

Sorvin lastu

Sorvin ääressä seisoo nainen, hän silmät tarkkana valvoo ja vahtii,
sorvin terä kun koneessa rautaa syö ja ahmii.

Kitisee, vikisee, vinkuu, vonkuu, sorvinperä kun koneessa syö ja ahmii.

Lastut lentää sinne, tänne, kiiltävinä, siintävinä.

Sinisinä, punaisina, hehkuvina, hohtavina, kiemuroille kietoutuneina
ne laskeupi lattialle.

Kipristellen, käpristellen, raueten maahan.

Siitä korjataan ne pois, tyrkätään ne tynnyreihin,

varttomahan uutta päivää, uuden raudan syntyväksi,

patahan pantavaksi, kraatereihin laitettavaksi, sulaksi sulatettuna,

joka torvia pitkin tulevi, muottiloihin muotoutuupi,

harkkoloiksi hahmottuupi, järsittäväksi jälleen.

Hilja Kuusiluoma

Yksi meistä:

Maija-Liisa Jäppinen
os. Leinonen

Maija-Liisan harrastuksena on unikko-aiheiset kortit ja kodin sisustuskin on saanut unikko-aiheesta lisänsä.

Kuuluttipa hän suvun lehdessäkin aiheeseen kuuluvia kortteja ja on myös saanut vastauksia.

Maija-Liisa toivookin, että sukukokous 1998 olisi Imatralla, jolloin muun ohjelman lisäksi voisimme tutustua unikkokortti-näyttelyyn.

Unikkotalossa huokuu 22.9.1996 kukkaishenki

UUTISVUOKSI
Liisa Hupli-Oinonen

Koti on käyttäjänsä näköinen. Toinen haluaa ympärilleen perinnehuonekaluja, toisen mielestä kodin tärkeintä sisustusmateriaalia ovat taulut. Raution kylässä asuva **Maija-Liisa Jäppinen** on sen sijaan mieltynyt kukkiin, erityisesti unikoihin.

— Joku on joskus sanonut, että suosin huumekasveja, mutta eivät nämä kukat nyt aivan sitä ole, Maija-Liisa nauhahtaa.

Hänelle sisustamisesta tuli kiehtova keräilyharrastus tai toisinpäin; unikoiden tallettaminen muuttui osaksi sisustusta. Maija-Liisa innostui unikko-aiheeseen viittisen vuotta sitten.

— Se tuli kuin kertaiskuna. Ajattelin, että miksi en keräisi unikkokortteja, olenhan sentään Unikkotalon emäntä, Maija-Liisa muistelee.

Hän asuu vanhassa

lapsuudenkodissaan, jolle äiti, **Elna Pellinen** antoi 1950-luvun alussa nimen Unikko.

— Äiti oli sellainen romantikko, todellinen tunneihminen. Onneksi hän ehti elää niin kauan, että näki minunkin inostuvan unikoista.

Kortteja on nyt lähes 700 ja osa niistä on parhaillaan esillä Immolan postissa. Kodista ei korttien poissaollessa

tyynyliinassa, tauluissa, julisteissa ja jopa maljakossa on oman puutarhan unikoita.

Kukkateema elää myös muualla kodissa pieninä yksityiskohtina. Olohuoneen pöydältä herkkusuu voi esimerkiksi tavoittaa unikkopaperiin käärityn makeisen, keittiössä hyllyn päällä komeilevat sen sijaan lukuisat taidokkaasti maalatut unikkokahvimukit.

— Ystävänäni ovat innokkaita kokoelmani kartuttajia. Esimerkiksi **Riitta Uosukainen** ja **Aili Antikainen** ovat ilahduttaneet minua monesti unikkokortteilla, Maija-Liisa kiittelee onnellisena.

Hänen mielestään kohtuus pitää kuitenkin säilyttää myös kodin sisustuksessa. Liika on aina liikaa.

— Eivät nämä unikkoaiheeni aina ole näkyvillä. Enhän halua kyllästyttää niillä itseäni, kukkaistalon emäntä toteaa.

Maija-Liisa Jäppisen makuuhuone on unikoiden valtakunta. Syystuulten tuivertaessa ja pakkasen paukuessa punaiset kukat tuovat kesäisen tuulahduksen.

kuitenkaan unikoita puutu. Maija-Liisan makuukammari on todellinen unikkoparatiisi. Siellä kukkivat punaiset kukat peitteessä,

KORVEN KONTION ESIIN MARSSI

Edellisessä sukulehdessämme ilmestyi LAULU KITEELLE niminen runo, jonka kirjoittaja oli salaperäinen nimimerkki KONTIO. Lukija saattoi hetken aprikoida, miten nimimerkki liittyy Leinosten sukuun ja nyt voimme sen paljastaa. Korven Kontion taakse kätkeytyi nykyisen hallituksemme jäsenen Matti Leinosen isä, vuonna 1891 syntynyt Herman Leinonen.

Kiteen-Tohmajärven Lehteä vuosina 1965-67 lukeneet tuntevat hänet pakinoistaan ja runoistaan, joissa toisinaan rehoitti hurttiuumori ja toisinaan totisin tosi.

Leinonen oli harrastanut kirjallisia töitä jo koulupojasta lähtien, useimmiten ajattelematta kenelle ja mitä varten. Koskaan hän ei suurieleisesti tuonut esille itseään. Hänen varsinainen esiin marssinsa tapahtui vasta vuonna 1964, kolme vuotta ennen hänen kuolemaansa. Tuolloin häneltä pyydettiin juhlarunoa nälkään kuolleitten muistomerkin paljastusjuhlaan. Tuhatlukuinen yleisö seurasi paljastetuinpäin esitystä:

"- Tuulen henki hiljaa soittaa
rauhan virttä ikihongat.
isät - äidit täällä lepää
tuonen tuvan tuntuvilla..."

Runon kirjoittaja seisoi yleisön joukossa kenenkään häntä erikoisemmin huomaamatta. Hän oli ensimmäistä kertaa mukana sellaisessa juhlassa, jossa näin suurelle yleisöjoukolle tulkittiin hänen runonsa. Hän sai kuunnelle tuntemattomana tuntemattomien joukossa herkkien runosäkeitten tulkinnan.

Tämän jälkeen syntyi tilapäisrunoja milloin mistäkin ajankohtaisista asioista, kunnes Kitee Seura julisti kilpailun Kiteen laulun sanoista. Leinonen alkoi sovitella sanojaan runomittaan ja osallistui kilpailuihin.

Kilpailusta tuli kireää. Palkintolautakunta joutui tekemään tarkkaa työtä kunnes viimein valitsi voittajaksi Laulun Kiteelle. Tekijäksi paljastui Herman Leinonen.

Leinonen oli "täysverinen" Kiteeläinen, vaikka onkin syntynyt Tohmajärven Kantosyrjässä. Hänen vanhempansa olivat lähtöisin Kiteeltä ja perhe muutti takaisin Kiteelle asettuen Kiteenvaaralle maanviljelijöiksi.

Niihin aikoihin oli Kiteellä ja ympäristöpitäjissä viinan käyttö ja kylätappelut hyvin yleisiä. Leinosen mielestä asioihin piti saada parannusta ja hän perusti silloiseen kotikyläänsä opintokerhon. Hän oli aina valmis uhrautumaan oikean asian puolesta ja nuorison hyväksi. Isänmaallisuus, kotiseudun rakkaus, uutteruus ja harrastus yhteisten asioiden eteenpäin viemiseen olivat hänelle ominaisia. Niitä hän työllään tuki koko elämänsä ajan. Hänet tunnettiin mm vapaussohurina, nuorisoseuramiehenä ja osuustoimintamiehenä. Ansiokasta oli myös hänen toimintansa kunnallisissa luottamustehtävissä, joista pisin oli holhouslautakunnan puheenjohtajakausi, joka kesti yli kymmenen vuotta.

Tänä päivänä voidaan Herman Leinosta "Korven Kontiota" muistella Kiteen Laulun säkeillä:

Täällä esi-isäin äänet
kummun alta haastelee
tänne myöskin sinä jäänet
konsa kuolo saattelee.

Lähde Kiteen-Tohmajärven lehti 1965 ja 1967

SUKUHARRASTAJATAPAAMINEN LEPPÄVIRRALLA 9.8.1997

Sukuseurojen Keskusliitto ry. järjestää yhdessä Leppävirran kunnan kanssa valtakunnallisen sukuharrastajien tapaamisen. Tapaaminen liittyy Keski-Savossa 8.-10.8.97 pidettävien Valtakunnallisten Kotiseutupäivien ohjelmaan.

Paikka: Kivelän yläaste, Leppävirta

Aika: la 9.8.97 klo 10-18

Muoto: minimessut; jossa sukuseurat, sukututkimusyhdistykset ja yksittäiset sukututkijat esittelevät toimintaansa ja työnsä tuloksia. Päivän aikana järjestetään lisäksi aiheeseen liittyvä seminaari.

Alustava aikataulu:

klo

10 Avajaiset

- avajaispuheet, musiikkiesityksiä

Osastot avoinna

Mahdollisuus ruokailla

13 "Sukuharrastus itä-suomalaisissa suvuissa" -seminaari

Seminaarin avaus ja valtakunnallisen Sukulehtikilpailun palkintojen jako

Esitelmä: Sukuseuraharrastus itä-suomalaisissa suvuissa;

fil.lis. *Sanna Kaisa Spoof*

Esitelmä: Itä-suomalaisten sukujen tutkimisen erityispiirteitä;

sukututkija, fil.maist. *Jarmo Paikkala*

- mahdollisuus esittää kysymyksiä esitelmöitsijöille

16 Seminaari päättyy

18 Tapahtuma päättyy

Vuoden sukukirja -kilpailu

Vuodesta 1992 lähtien on kolme valtakunnallista järjestöä: Suomen Sukututkimusseura, Sukutietotekniikka ry. ja Sukuseurojen Keskusliitto ry. jakaneet edellisen vuoden parhaalle sukukirjalle palkinnon. Tämä palkinto on ristitty Alcenius-palkinnoksi "suomalaisen sukututkimuksen isän" Elias Robert Alceniuksen (1796-1875) kunniaksi. Kilpailussa on jaettu myös yksi tai useampia kunniamainintoja palkintoraadin harkinnan mukaan.

Kilpailun tarkoituksena on ollut kohottaa sukukirjojen tasoa ja yhtenäistää niiden sisältöä. Tarkoitus on ollut myös kiinnittää huomiota siihen laajaan työhön, mitä tämän harrastuksen parissa tehdään. Vuosittain kilpailuun on tullut viitisenkymmentä sukukirjaa. Palkinnon on jakanut vuosittain valittava kolmihenkinen raati, yksi jäsen kustakin järjestöstä. Kilpailun "isännysvuoro" kiertää, niin että kukin järjestö hoitaa vuorollaan kilpailun käytännön pyörittämisen. Tänä vuonna 1997 vuoro on Sukuseurojen Keskusliitto ry:llä. Kilpailuun voivat osallistua vuonna 1996 painetut sukukirjat. Ne on toimitettava Suomen Sukututkimusseuran kirjastoon, os. Mariankatu 7 00170 Helsinki tammikuun 15. päivään mennessä 1997. Palkinto jaetaan XX sukututkimuspäivillä maaliskuun 15. päivänä 1997 Järvenpäässä, missä palkitut kirjat ovat myös nähtävillä.

Kilpailussa on tähän mennessä palkittu seuraavat:

1992 Ingeborg Dyhr-Sylvin "Gamble löjtnantens släkt"

1993 Matti J Kankaanpää "Gummerus-Pihkala Suku"

1994 Jarmo Paikkala "Hinkkaset"

1995 Matti Heiniemi "Ne rannan tuomet, pihlajat"

1996 Teuvo Karppinen, Markku Moisio ja Teuvo Moisio "Pihkalajärven Moisiot".

Kutsu kilpailuun !

Paras sukulehti-kilpailu järjestetään toisen kerran

"Sukulehti on kuin sukukokous", kirjoitettiin ensimmäisessä Toikander-Hohti-suvun Hohtolehdessä. Sukulehti pitääkin yllä yhteyttä suvun jäsenten kesken kokoontumisten välillä.

Sukuseurojen Keskusliitto järjesti vuonna 1995 toisten Sukumessujen yhteydessä Paras sukulehti-kilpailun. Kilpailussa parhaaksi katsottiin Jäntti-suvun *Laurentius*. Kunniamaininnan saivat silloin vastaperustetut lehdet; Hinkkasten sukuseuran *Hinkkaset* ja Mänttären sukuseuran *Niinipuu*. Nyt kilpailu järjestetään toisen kerran. Palkinto jaetaan Leppävirralla lauantaina 9.8.97 järjestettävän sukuharrastajatapaamisen yhteydessä.

Kultakin julkaisijalta kilpailuun osallistuu yksi vapaavalintainen numero, jonka on pitänyt ilmestyä edellisen kilpailun jälkeen, siis kesällä 1995 tai sen jälkeen ennen kilpailuajan loppua 15.5.97.

Kilpailuun osallistuvat lehdet pitää lähettää kolmena kappaleena tuomariston sihteerille, Heikki Manniselle, Sukuviesti-lehden osoitteella Työmiehenkatu 2, 00180 Helsinki.

Kilpailun tuomaristoon kuuluu kolme jäsentä; sihteerin lisäksi edellisen kilpailun voittajan nykyinen toimittaja *Maija Laakso* ja puheenjohtajana Sukuseurojen Keskusliiton hallituksen nimeämä henkilö. Tuomaristo ottaa huomioon lehden sisällön ja ulkoasun lisäksi lehden tehtävän sukuseurassa.

Kilpailuun osallistuminen on ilmaista SSK:n jäsenyhdistyksille, muilta se maksaa 100 mk. Palkitun / palkittujen lisäksi kaikille osanottajille lähetään palkintoraadin laatima lyhyt arvio lehdestä.

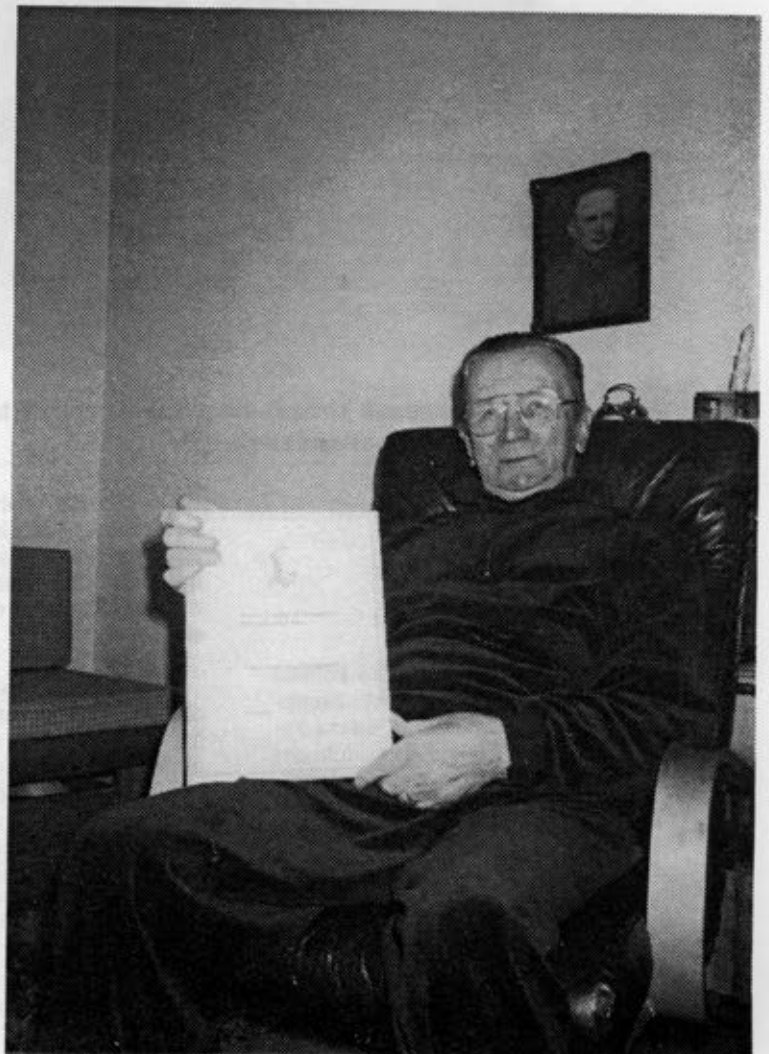
Tatu Leinonen

MARTTI SIIRA 75 VUOTTA

Sukuseuramme kunniajäsen Martti Siira täytti 11.11.1996 75 vuotta. Sukuseura muisti häntä luovuttamalla kehystetyn kunniakirjan osoituksena kunniajäsenyydestä. Kunniakirjan on suunnitellut Pekka Honka.

Martti Siira aloitti sukututkimusharrastuksensa jo vuonna 1975. Ensin hän selvitti Utajärven Sotkajärven Siirujen sukua. Siirat osoittautuivat polveutuvan Paltamon Leinosista, joille sukunimi oli muuttunut talon nimen mukaan. Martin Leinosia koskeva tutkimus laajeni ja hän on ollut kannustamassa myös Tapio ja Tatu Leinosta sukututkimuksen ohdakkeisellakin tiellä.

1980-luvulla päädyttiin Leinosen sukuseuran perustamiseen. Martti Siira on seuran perustajajäsen ja avustanut monia seuralaisia tutkimuksessa. Kunniajäsenyyden seuran hallitus myönsi elokuussa 1996 Espoossa pidetyssä kokouksessaan.

Heikki Hanka:
'Enkelikirkko on arkkitehtoninen
arvorakennus'

Puhdistuksessa kirkastuneet enkelihahmot tekevät tilaa katsojan mielikuvitukselle ja omalle yksityiselle mietiskelylle.

- Taulumäen kirkko kohoaa selvästi keskivertokirkkosuunnittelun yläpuolelle, toteaa Jyväskylän yliopiston taidehistorian laitoksen yliassistentti **Heikki Hanka** arvioidessaan arkkitehti **Elsi Borgin** päätyötä. Hanka antaa tunnustusta myös kirkon korjauksen toteutustavasta.

- Liikkeellä on oltu hyvin hienovaraisesti ja hankkeeseen osallistajat ovat tajunneet, millaisen arkkitehtonisen arvoesimerkin kanssa on oltu tekemisissä.

Hanka tietää mistä puhuu, sillä hänen edustamansa taidehistorian laitos on erikoistunut nimenomaan kirkkotaiteeseen ja mm. kartoittanut Suomen kirkkojen kuvataidetta jo toistakymmentä vuotta. Hanka pitää työssä puolesta yllä alan tietorekisteriä ja kuvakokoelmia. Hän johdattaa kuulijansa kirkkotaiteen kiehtovaan maailmaan, jonka aarteistosta hän nostaa esiin tyyliisuuntia ja kiinnostavia yksityiskohtia.

Taulumäen kirkko on rakennettu traditionalismin ja modernismin murrosvaiheessa ja se edustaa 20-luvun klassismia, mikä Hangan mukaan tulee esille mm. kirkon pelkistetyissä koristeaiheissa. Kolmilaiivainen, tornillinen pitkäkirkko rakentuu selkeistä, puhdaslinjaisista kuo-
tioista ja rakennusmassoista, mikä puolestaan viittaa modernismiin.

Kuvataiteen kannalta Taulumäen kirkkoa voi Hangan mielestä täydellä syyllä pitää eräänlaisena kirkkotaiteen maamerkinä. Eero Järnefelt, Joonas Heiska, Paavo Leinonen ovat Taulumäen töissään antaneet vahvan näytön osaamisestaan.

Leinosen enkelikaunottaret hurmaavat

Taulumäen kirkon enkeli-paljous on niin merkillepanta-va, ettei Hankakaan pystynyt heti muistamaan mitään muuta kirkkoa, jossa noilla Jumalan sanansaattajilla olisi yhtä hallitseva asema. Tänä päivänä enkelit tekevät Taulumäen kirkosta hyvin ajankohtaisen, sillä viime aikoina enkelit ovat niittäneet laajaa suosiota.

Enkelit, joita kirkosta löytyy ainakin 24 kappaletta, ovat kirkkomaalari Paavo Leinosen käsialaa ja ne tyypitellään *art deco*-enkeleiksi.

Liisa Autio, joka v. 1995 on tehnyt tutkielman Paavo Leinosen kirkkotaiteesta, luonnehtii alttariseinän seitsemän enkelin rivistöä klassisiksi kaunottariksi soikeine kasvoineen ja suorine nenineen. Enkeleitä ympäröivät suorakaiteenmuotoiset kehykset, mikä osoittaa kirkon kokonaissuunnittelun johdonmukaisuutta ja pitkien linjojen korostamista.

Myös Kristuksen syntymää ja ristiinnaulitsemista kuvaaviin seinämaalauksiin Leinonen on liittänyt viisi enkeliä kumpaankin. Sen lisäksi saarnastuolia koristaa kuusi veikeää polkkatukkaista enkeliä aitoon 20-luvun tyyliin. Alttaripalvelusta tekevä pappi näkee lisäksi kirkon sisäntuloseinällä pyöröikkunan enkelihahmon.

Kirkossa kävijälle enkelihahmot ovat - nyt kun ne vihdoin on saatu esiin nokikerroksen alta - Jumalan hyvän sanoman tuojia, muistutuksia suojelusenkeleistä. Puhdistuksessa kirkas-tuneet enkelihahmot tekevät tilaa katsojan mielikuvitukselle ja omalle yksityiselle mietiskelylle.

Kirkon koristelu on silmiinpistävä runsasta ja antaa katsojalle monenlaisia virikkeitä, jotka tukevat sanan kuulemistä. Kuvan asema Suomen kirkoissa on Heikki Hangan mukaan ollut keskeytyksettä vahva, vaikka valistuksen aika sitä heikensikin. Vasta viime sotien jälkeen alkoi osin funktionalismin

vaikutuksesta muutamia vuosikymmeniä kestänyt kuvien vieroksunta, joka on jo mennyt ohi. Kuvan ja erilaisten symbolien arvo on tullut esiin mm. jumalanpalvelusuudistuksessa.

Heikki Hangan kiitaviin arvioihin on helppo yhtyä. Taulumäen uudistuneeseen kirkkoon tuleva voi todeta, että kuvalla ja sanalla on yhdessä valtava teho. Poissa on kirkkotilan pimeys ja ankea nokinen synkyys, tilalla valoisuus ja hyvää tekevä heleys. Sisäseinien pastellisävyt, ikkunoista tuleva runsas valo, kirkon tila- ja kuvakieli tekee katsojalle uskomattoman hyvää. Hiljentää, virvoittaa, ylentää sydämet pyhän kokemiselle. On täysi syy kiittää Elsi Borgia, Eero Järnefeltiä, Paavo Leinosta, kaikkia kirkon rakentajia ja kunnostajia. He antoivat jälkipolville aarteen, jota kannattaa vaalia. Tulevan pääsiäismessun ylistykseen on kirkkokansan erityisen helppo yhtyä.

Marja Leena Luukkonen

Eero Järnefelt ei ollut radikaali

Eero Järnefeltin maalaama alttaritaulu Kristus nostaan vetten vajoavaa Pietaria (tunnetaan myös nimellä Kristus käyvetten päällä) on Järnefeltin alttarimaalauksista järjestyksessä toinen. Jyväskylän kaupunkiseurakunta hylkäsi aikoinaan taulun mm. liiallisen tummuu-

den tähden, jolloin maaseurakunta tarttui tilaisuuteen. Taulu edustaa realistista tyyliä. Aihetta ovat käsitelleet ennen Järnefeltiä lukuisat maalarit ja painokuvien tekijät 1800-luvun lopulla. Esikuvien olemassaolo osoittaa, ettei Järnefeltin taulua ainakaan radikaalisuuden takia ole voitu kaupunkiseurakunnassa hylätä.

Konservointi teki Hangan mutkaan oikeutta alttaritaululle, koska siinä nyt on läheltä tarkasteltuna nähtävissä taiteilijan elävä ja vapaa siveltimen käsittely.

- Järnefeltillä ja hänen aikalaisillaan oli vaikeuksia seurakuntien kanssa, koska heidän kristinuskonnäkemyksensä ei ollut välttämättä aivan sama kuin papiston. Taiteilijapiireissä harrastettiin viime vuosisadan lopulla suppealle piirille tarkoitettuja asioita, teosofiaa ja tolstoilaisuutta, jotka nähtiin uhkana yhtenäiskristillisyydelle. Julkiradikaaliksi tunnettu Arvid Järnefelt heitti kenties aiheettomasti varjon taiteilijajensä Eeron päälle.

Kun vanha Taulumäen kirkko v. 1918 paloi, Järnefeltin

maalaus vietiin jyväskyläläistäiteilijalle Joonas Heiskalle säilytettäväksi ja korjattavaksi. Samassa yhteydessä häneltä tilattiin kirkon alempi taulu, ns. predellakuva, Jeesus, Hyvä Paimen, joka sijoitettiin v. 1929 valmistuneeseen uuteen kirkkoon Järnefeltin taulun alapuolelle.

- Ratkaisu on onnistunut, sillä kuorin pääty ja alttarisynnyys eivät ilman Heiskan työtä kenties pääsisi oikeuksiinsa, arvioi Hanka.

- Tapa sijoittaa pienempi taulu suuremman taulun alapuolella on vanha suomalainen alttarinsommittelutapa. Pienois kuvien käyttö isojen kuvien yhteydessä kuitenkin loppui lähes kokonaan 1800-luvun jälkipuoliskolla. Kun 1920-luvun ihanteen mukaisesti etsittiin esikuvia vanhemmasta perinteestä, otettiin tuo vanha tapa uudestaan käyttöön.

Paavo Toivola
Palokan piirikappalainen

OHTO MANNINEN

KAJAANIN ASUKKAAT 1651—1750

Suomen sukututkimuksen julkaisuja sarjassa on Ohto Mannisen tekemänä julkaistu vuonna 1981 kirja Kajaanin asukkaista 1651 - 1750.

Vapaaherra Per Brahe perusti 6.3.1651 Kajaanin kaupungin hallintokeskukseksi Kajaaninlinnan kupeelle. Asukkaitten siirtyminen kaupunkiin ja kaupunkimaisen asutuksen synty kesti jonkin aikaa. Ensimmäinen säilynyt luettelo kaupungin porvareista on laadittu vuonna 1653. Vuosina 1711, 1713 ja 1715 ei henkiveroluetteloita pystytty toimittamaan ylemmille viranomaisille. Tähän lienee osasyynä pormestari Johan Tammelanderin pitkään kestänyt sairaus, joka päättyi hänen kuolemaan tammikuussa 1714.

Kajaaninlinnan antauduttua 24.2.1716 venäläisille nämä kuljettivat linnassa piileskelleet kaupunkilaiset vankeina mukanaan aina Pietariin saakka. Vasta vuonna 1722 aloitti kaupunginhallinto taas toimintansa raastuvankokouksella.

Kaupungin asukasluvusta muodostivat suhteellisen suuren osuuden kruunun virkamiehet sekä Kainuun puolustukseen liittyvät henkilöt mm Kajaanin komppanian miehistöä, joka samalla toimi kaupunkilaisten renkeinä.

Kajaanin perustamisvaiheen porvariain pääosan voidaan sukunimistöön ja tuomiokirjoissa esiintyvien perintöriitojen perusteella päätellä olleen kotoisin Paltamosta ja Sotkamosta.

Palvelusväki piijat ja rengit olivat sangen liikkuvaa. Kajaanin asukkaitten lapsia näkyy siirtyneen piioiksi Ouluun ja aina Tukholmaan saakka. Kajaaniin taas piikoja ja renkejä näkyy tulleen naapuripitäjien lisäksi Pielisen suunnalta. Virta kulki takamaista maaseutukaupungin ja rannikkokaupungin kautta pääkaupunkia kohti.

Suurten kuolonvuosien aikana henkikirjoitetun väestön määrä laski 1696-1698 150:stä 48:aan. Ajalla 29.9.1696-29.9.1697 Kajaanissa ilmoitetaan haudatun 160 miestä, naista ja lasta. Tällöin moni kaupunkiin tullut renki pääsi avioitumaan porvarinleskien kanssa ja siirtyi porvariain joukkoon.

Silloin tällöin porvarit kyllästyivät kaupunkielämän vaikeuteen. Joskus tämä johtui elämisen niukkuudesta - vuosina 1696-1697 kaupungista poistui tai "karkasi" runsaasti asukkaita. Eräiden kohdalle kirjoitettiin suoraan "kerjuulla". Lähtösuunnaksi oli usein merkitty Savo tai Karjala. 1720-1740 luvuilla köyhtyneitä asukkaita siirtyi Pohjanlahden rannikkoseudulle (siökanten)

Vuosien 1651-1750 asukasluetteloon sisältyy noin 1050 henkiverotettua ihmistä. Tarkkaan lukuun ei ole päästävissä, koska rehgeistä ja piioista on sukunimen ja isännimen merkitsemättä jättämisen takia mahdotonta päätellä, milloin maininnoissa on kyseessä sama milloin eri henkilö. Vaimojenkaan osalta ei sukuperä useinkaan ollut selvitetävissä, joten luettelossa on voitu merkitä heidät kahteen tai uudelleenavioitumisen johdosta useampaankin kertaan.

Leinosia esiintyy Kajaanin asukasluettelossa seuraavasti:

LEINOINEN eli KÄPÄLÄ

CHRISTER ANDERSINPOIKA LEINOINEN l. KÄPÄLÄ 53-89. Omistanut talon Lehtovaaran kylässä, porvari jo 59, teki muuraustöitä linnassa 76.

∞ N.N. 53-59, 86-88. Mahd. kaksi henkilöä.

- Simon Christerinpoika Leinoinen eli Kämpälä. * 1654-55. Tuomittu kujanjuoksuun ja karkotettavaksi kaupungista 2.10.69.

- N. Christerintytär. Siirtynyt Sotkamoon 82/83.

- CAISA CHRISTERINTYTÄR LEINOTAR 81-83. Leskenä 26.4.90.
∞ Carl Rahkoinen (vrt.) jo 69.

- HANS CHRISTERINPOIKA LEINOINEN 72-97. Kaupunginpalvelija 69-(vielä 75), porvarinvala 2.5.70, paennut kaupungista (lähtenyt kerjuulle) 96, kierrellyt ympäri kaksi vuotta, tuomiolla raastuvanoikeudessa 5.9. ja 9.11.98.

∞ MARGETHA 81-88, 95. † vuoden 96 alkupuoliskolla.

- JOHAN HANSINPOIKA LEINOINEN 92-96. Paennut varkauksiensa takia kaupungista, myöhemmin elinkautisvangiksi Käkisalmen linnaan, venäläisten vallattua sen ei kohtalosta 12.8.12 mennessä ollut tietoa.

∞ CARIN (Kiaratarr?) 95-96. Poistunut kaupungista 96. Sotkamossa 12.8.12 tuomiolla aviorikoksesta.

- CECILIA HANSINTYTÄR LEINOINEN eli KÄPÄLÄTÄR 95-96. Lähtenyt kaupungista 96. Teloitettu syksyllä 1706 lapsenmurhasta.

- avioton tytär, † 21.11.05 vastasyntyneenä Veneheiton kylässä Paltamossa.

Peer Leinoinen. Mainitaan 63 ja kaupungista karanneeksi 66.

∞ N.N. Mainitaan 63.

Pähl Christerinpoika Leinoinen. Mainitaan 27.3.97, myynyt kiinteistön Kajaanissa 10.11.08.

CNUTH LEINOINEN 78, 83–86, 91–01. Kaupunginpalvelija (jo 89)–
01, rutiköyhä 97, köyhä 98, † 01 (ennen 3.6.).

∞ LISSBETA M:NTYTÄR 83, 95.

∞ CARIN JOHANINTYTÄR 00–03. Köyhä 01.

NIELS ESKILINPOIKA LEINEN 60.

MATZ LEINONEN 91.

HENDRICH LEINOINEN 09–10.

∞ LIJSA 09–10.

ANDERS LEINONEN 30–39. Linnannihti 31–39, renkinä eri taloissa,
Trolinilla 30, Hiljaisella 36 ja 38, Åkermanilla 37, Steenängillä 39.

Lähtenyt vaimonsa kanssa kaupungista 39 (11.11. jälkeen). Sotilas
Kemin komppaniassa 40.

∞ 35 Elin Hortanatar (vrt.).

ANNA LEINOTAR 49. Holmlundilla. Olof Åckarisen anoppi.

Steffan Leinonen. Ollut lukutaitoa opettelevana Kajaanissa n. 1740.

Henkiverotetun väestön määrä Kajaanissa 1653–1750

1653	67	1690	108	1726	47
1654	86	1691	111	1727	58
1655	40	1692	117	1728	70
1657	85	1695	183	1729	80
1659	89	1696	150	1730	84
1660	74	1697	59	1731	88
1670	54	1698	48	1732	84
1671	63	1699	69	1733	94
1672	61	1700	78	1734	95
1673	57	1701	74	1735	105
1674	70	1702	68	1736	110
1675	73	1703	69	1737	107
1676	36	1704	68	1738	107
1677	25	1705	68	1739	111
1678	61	1706	85	1740	96
1679	59	1707	94	1741	101
1680	77	1708	90	1742	91
1681	104	1709	58	1743	81
1682	114	1710	58	1744	97
1683	138	1712	70	1745	97
1684	91	1714	51	1746	94
1685	93	---	---	1747	87
1686	107	1723	33	1748	94
1688	115	1724	46	1749	112
1689	96	1725	58	1750	106

MIKÄ ON MENESTYS

Mikä on menestys ? Menestys on sattuma.

Mark Twain

TYTYMÄTTÖMYYS TEKI HEIMO LEINOSESTA KEKSIJÄN.

Veikko Kilkki

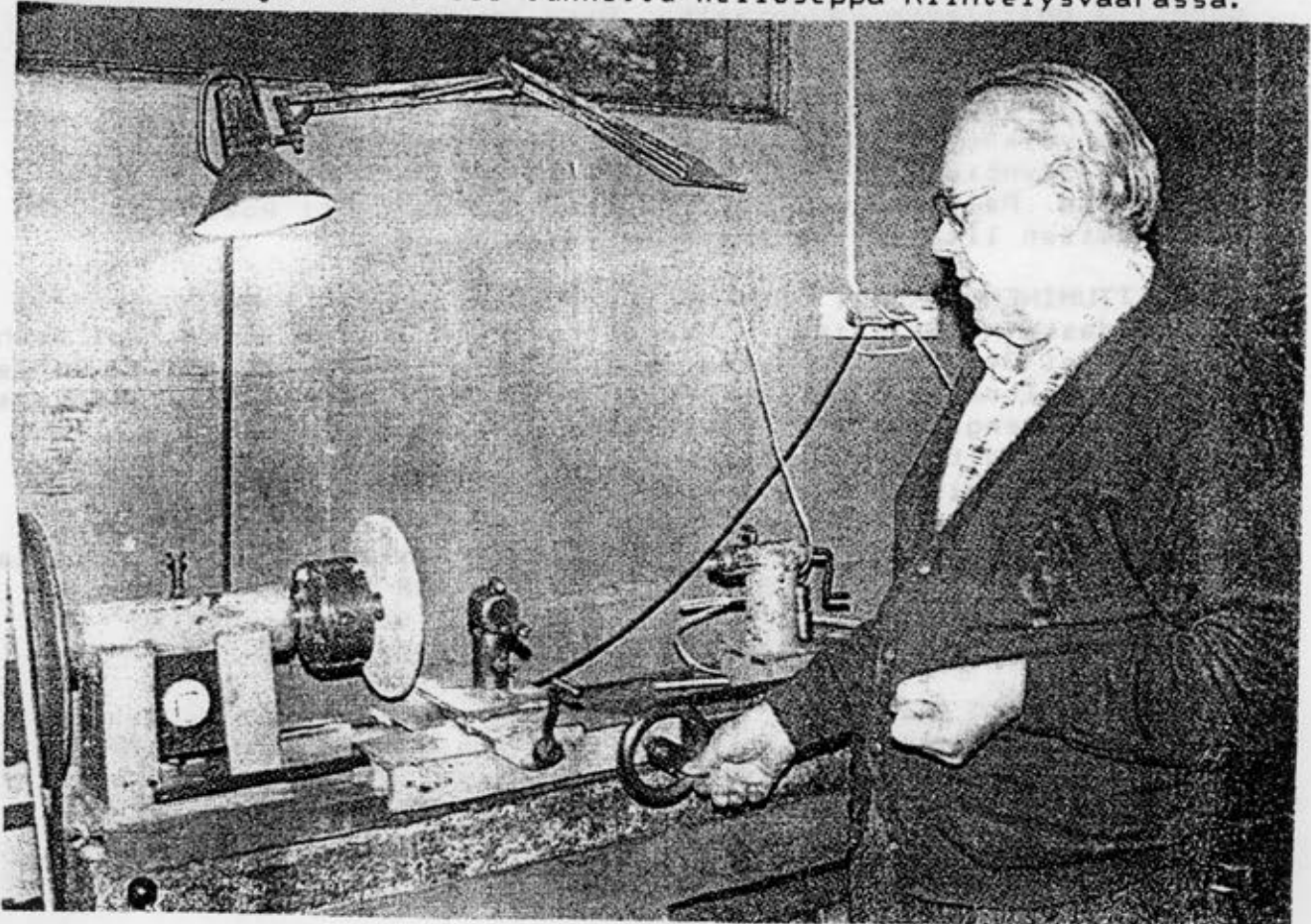
Patentoituja keksintöjä kymmenkunta ja mikään niistä ei ole jäänyt pelkäksi ajatukseksi. Kiihtelysvaaran pitäjän kirkonkylän kulmalla asuu Heimo Leinonen (78) omakotitalossaan jokseenkin tyytyväisenä aikaansaannoksiinsa. Hän on kehitellyt koko ikänsä laitteita, joilla hän on taannut työn itselleen lapsilleen ja monelle muullekin. sotien jälkeen Leinosen pajassa syntyivät nurmileikkuri ja pilkkeentekokone sekä sorvi, joka on käytössä vieläkin.

Leinonen myöntää, että ensimmäinen patentoitu tuote jätti myös omaan taskuun jonkin verran tuotua. Konehinnan liitintä Työtehoseura kehui aikoinaan maailman parhaaksi liittimeksi. Liitintä valmistettiin 1950-luvulla pari vuotta ja sitä myytiin tuhansia ja taas tuhansia kappaleita.

Into uusiin tuotteisiin ei ole hiipunut vielääkään. viimeisimpiä tuotteita ovat viulutuki, jolle on haettu patentti ja vedenpuhdistaja, mikä on aivan loppusuoralla. Termoharkkoa valmistetaan useilla paikkakunnilla. Ilmanvaihtoakkuna "Hengetär" on ollut valmiina kymmenkunta vuotta.

KELLONJOUSI AUTTOI ALKUUN.

Talvisodassa Leinosen komppanianpäällikön taskukellosta katkesi jousi. Joku komppaniassa tiesi, että Leinonen oli siviilissä korjannut kelloja. Niinpä komppanianpäällikkökin toimitti kellonsa Leinoselle, jonka isä oli tunnettu kelloseppä Kiihtelysvaarassa.

Kun kello oli avattu, pyysi korjaaja yhtä aseveljeään hakemaan ulkoa pätjän piikkilankaa ja rautakangen. "No ensimmäisen kerran minä kuulen, että kellon korjauksessa tarvitaan piikkilankaa ja rautakankea" kaveri totesi. Leinonen teki parsinneuloista niin ruuvitaltan kuin pikkuporan. Piikkilangan piikistä tuli niitti liittimeksi jouseen ja rautakanki toimi alasimena. Tuon tapauksen jälkeen kellojen korjauksia riitti vuosiksi sota-ajan jälkeenkin. Komppanian päällikkö muisti Leinosen taidot, kun välirauhan ajaksi etsittiin miehiä asevarikolle Otavaan. Asevarikko toimi Mikkelin Maalaiskunnan Otavassa Topeliuksen viinitehtaan tiloissa. Jatkosodan puhjettua Leinonen komennettiin Äänislinnaan nykyisen Petroskoin asevarikolle.

Petroskoin kahden vuoden aikana Leinonen opiskeli Kansanvalistusseuran kirjeopiston kautta sähkötekniikkaa ja teknillistä matematiikkaa.

Opiskelunsa ja Kiihtelysvaaran tontin hän maksoi asevarikolla vapaa-aikanaan valmistamalla pienoislippusaloilla. Suomenlipun jalustojen rakennusmateriaalina oli venäläisten sähkötaulujen eristeenä käytetty marmori, salon jalkaosa oli sulatettua alumiinia, jota sai rikkoutuneista kenttäpakeista ja salko-osa oli ryssien kiväärien putsausrassista.

YRITTÄJYYS 4-VUOTIAASTA

Ensimmäiset markkansa Heimo Leinonen hankki 4-vuotiaana. Hän mallasi puista veitsi-haarukkalaatikkoa jonkinlaisena hanurina ja rallatti kappaleita laatikon tahtiin. Puiseen pankkiin kertyi kolikoita ymmärtäväisiltä aikuisilta. Ensimmäisen kerran puupankkia Leinonen raotti siinä vaiheessa, kun hän oli 17 vanha. Hän osti 4 markalla 50 pennillä peltilevyn kauppiaalta. Sitä ennen oli jo kiertäviltä peltiastiain kauppiailta katsottu peltisten astioiden valmistusmalli. Ensimmäinen peltilevy tuotto astiaina muutamassa päivässä jo kolmen peltilevyn hinnan.

Muutamia viikkoja myöhemmin 17-vuotias yrittäjä oli hankkinut jo veljensä myyntimieheksi ja hän osti kauppiaalta sata peltilevyä käteisellä. Peltiastioilla Heimo Leinonen rahoitti kotimökin rakentamisen lisäksi vanhempiensa ruokalaskua.

HAAVOITTUMINEN PAKOTTI IDEAAN.

Talvisodassa Heimo Leinonen haavoittui. Vihollisen luoti repi keuhkoa riekaleiksi 34 senttiä. Lääkärit ja onni antoivat lisää aikaa. Sotien jälkeen huoltoasemaa pitäessä Leinonen tunsu usein kuinka pakokaasut rasittivat hengittämistä. Pakkasella sisäilmassa hapen puute veti joskus melkein tajuttomuuteen. Pöly pani yskimään ja tupakansavu tukehduutti hengitysputkia.

Leinonen pohti ratkaisua puhdistaa ilma koneellisesti. Useiden kokeilujen jälkeen syntyi sähköinen tuuletusikkuna, joka puhdistaa sisälle tulevan ilman ja poistaessaan sisältä käytetyn ilman, se mennessään lämmittää sisälle tulevan. Laite voidaan asentaa standardi-mitoiltaan olevan tuuletusikkunan paikalle.

HUONEILMASSA EI OLE PÖLYÄ

Heimo Leinonen sanoo, että hän on luvannut 3 000 markan palkkion sille, joka kehittää paremman ilmanvaihtajaikkunan. Yhtään palkintoa ei ole tarvinnut vielä jakaa.

Leinosen omakotitalossa, joka on eräänlainen kokeilutalo "Hengettäriä" on useita. Huoneilmassa ei ole pölyä. -Televisiotakaan ei ole tarvinnut puhdistaa vuosiin, eikä taulujen kehyksiin ole kertynyt pölykerrosta kehuu Leinonen keksimäänsä. Ylämyllyllä asuva Pauli Leinonen yksi keksijän pojista valmistaa raitisikkunaa myyntiin. "Hengettäriä" on kaupattu kymmenen vuoden aikana noin tuhat kappaletta

SÄÄSTÄÄ LÄMPÖÄ.

Heimo Leinonen arvelee, että omakotitalossa hänen ideoimalla tuuletusmenetelmällä säästetään vuosittain satoja markkoja. Raakaa pakkasilmaa ei tarvitse laskea sisään lämmittämättömänä ja siksi lämpöpattereiden termostaatit pysyvät toimettomina. - Pahimpaan siitepölyaikaan viihdyn parhaiten sisällä. Uskon tietysti itse laitteeseeni, mutta parasta on se, että nekin, jotka ovat hankkineet 3500-4000 markkaa maksavan laitteen uskovat sen puhdistavaan voimaan. Heimo Leinonen sanoo, että hänestä tuntui todella pahalta olla Joensuun keskussairaalassa, jossa pesuhuoneita tuuletettiin ikkunan kautta. Omakotitaloja oliisi sillä energialla lämmitetty monta.

ERISTEINEN HARKKOTIILI

Kiihtelysvaarassa Leinosen talo on tehty isännän itsensä kehittälemäst harkkotiilestä. vuonna 1974 noin 140 neliömetrin talon rakennuskustannukset jäivät alle 70 000 markan. Harkkotiiliä valmistetaan nykyisinkin useilla paikkakunnilla. tiilen kehittäminen oli Leinosen mukaan onnistunut keksintö. Kiihtelysvaarassa tehdään vielä tänään samaa Termoharkkoa. Leinosen kehittäelmä hiekkasiilo sai ulkomaan patentin, mutta kun sitten ensimmäinen markkinoija kuoli hirvikolarissa seulan markkinat on kangerrellut. Laitteen olisi halunnut ostaa Fiskars, mutta Keksintösäätiö oli Leinosen mielestä lepsu, joten entisiä sopimuksia ei purettu.

HARRASTUKSENA MUSIIKKI

Heimo Leinonen soittaa viulua ja harmonikkaa omaksi ja muidenkin iloksi. Viulun soiton avuksi on meneillään patentti, joka on nimeltään viuluntuki. soiton välillä soittopeli riippuu rinnalla ja soitettaessa antaa hyvän tuen. Leinonen sanoo olevansa hyvillään, jos saa tukilaitteen kaupattua edes joka toiselle viulustille Euroopassa. Viulisteja on noin 2 miljoonaa.

EI TOISTAISEKSI VUORINEUVOS

Ilman tunnustusta keksijä Heimo Leinonen ei ole kotipitäjässään jäänyt. vuonna 1979 hän sai Kiihtelysvaaran Yrittäjien vuoden yrittäjän kunniakirjan ja siinä ne tunnukset sitten ovatkin. - Omilla olen toimeen tullut. Halvimmillaankin patentti maksaa noin 10 000 markkaa. Patenttia on halventanut se ett prototyypit on kaikki rakennettu täällä kotona ja niihin tarvittavat työkalutkin, siksi romurautaakin on pitänyt säilyttää kaiken varalta sanoo Leinonen.

Lähde: Länsi-Savo 29.10.1995

NÄPPIS

– KOTIKUTOINEN GOLFARI

Paltamossa satoi kaatamalla, kun olin aloittamassa kierrostani. "Eipä taida olla muita kentällä", totesin rouva Väisäselle golfkentän vastaanotossa.

"Ei muita kuin Näppis", kuului vastaus.

"Näppis?"

"Aivan oikein. Markku 'Näppis' Leinonen on meidän mestarimme ja hänet erottaa mm. siitä, että hän pelaa näppy-läisissä maalarin hanskoissa. Ne on kuumemman hyvät juuri tällä ilmalla ja tänään hänellä on lisäksi mukana kuoppien vaihtoon tarvittava reikärauta."

"Taitaapa olla sukulaissielu."

"Ei hän täällä töissä ole, mutta hän auttaa meitä aina tilaisuuden tullen. Täysin maksava jäsen hän on ja voi olla, että saat hänestä pelikaverin, vaikka yleensä hän menee kyllä piiloon, kun vieraita tulee." Näin oli käynyt jokin päivä aiemmin, kun Golflehden toimituspäällikkökin oli käynyt kylässä – ja tehnyt sen virheen, että oli ilmoittanut etukäteen haluavansa tavata Näppiksen. Vain prätkä klubirakennuksen pihalla paljasti tuolloin Näppiksen olevan paikalla. Miestä ei silloin löytynyt kentätkään.

Ennätän pelata kaksi väylää, kun kuvausta vastaava henkilö lönnköttelee puolijuoksua kolmosväylän poikki. Ja aivan oikein. Toisessa kädessä on reikärauta. Hommiensa lisäksi Näppis on ennättänyt draivata pallonsa keskelle kolmosväylää. Hän vetäytyy väylän reunalle ja viittoilee, että pelaisin ohi. Lyönkin palloni peliin ja kohdalle tullessani pyydän häntä liittymään seuraani. Onnistunut uloslyöntini on saanut terveellä kilpailuvietillä varustetun miehen uteliaaksi ja hän lähtee mukaan muutta mutkitta.

Edessä oli harvinaislaatuinen elämys. Näppiksen tyyli yllättää varmasti kaikki ns. kirjanoppineet. Ote on vahvasti oikealle kädelle painottuva, jopa niin paljon, että se selvästi rajoittaa swingin

ulottuvuutta. Tästä johtunee se, että miehen draivit eivät ole muun pelin kanssa samalla tasolla, mutta Näppiksen rautapeli on luku sinänsä. Sama oikea käsi hallitsee edelleen, mutta nyt siitä ei ole enää haittaa. Hän pysyy hyvin pallon takana ja puhtaat, koko ajan lipulle löytävät lyönnit seuraavat toisiaan. Pallon alastulojaljet hän paikkaa, uskookaa tai alkää, aivan oikealla 4-piikkisellä Hackmannin haarukalla. "Tämä on kaikista paras", sanoo mies, joka pitää griinejä silmäteränään pelkämästä rakkaudesta lajiin. Myös irtilyötyjen turpeiden suhteen hänellä oli mielenkiintoinen teoria. Ehkä kuitenkin suurimman vaikutuksen teki Näppiksen lähipeli, joka oli niin käsittämättömän tarkkaa, että aloin lopulta matkia hänen kaikkien oppikirjojen vastaista chippaustekniikkaansa.

Metsurina, maalarina, maatyöläisenä ollut ja muita sekalaisia hommia tehnyt, nyt 35-vuotias Markku Leinonen tutustui lajiin, kun Paltamon kenttä alkoi noin viisi vuotta sitten valmistua. Hänelle kävi silloin samoin kuin meille muillekin. Hän jäi koukkuun ja kunnon. Pelkkä kesäpelaaminen ei hänelle riitä, vaan hän pitää kotipihassaan eräänlaista talvirangea, jossa hän lyö palloja satamäärin joka ikinen päivä.

"Kerran pidin välipäivän, kun oli yli 20 astetta pakkasta."

Nyt työttömänä olevalle pelimiehelle kertyy kesällä kierroksia vähintään kaksi päivässä. Hän pelaa paljon myös lähistön kahdella muulla kentällä eli Kajaanin 9-reikäisellä ja Katinkullassa. Hänellä on kotikentällään oma erikoisäännöin pelattava nimikkokilpailunsa "Näppis Cup". Hän on ilmeisesti Kainuun paras golfari ja tasoitus on omin opein laskenut parhaimmillaan jo 4,9:ään. Ehkä tapaamme Näppiksen tänä kesänä SM-kilpailuissa tai ainakin Mid-Amateurissa.

Lassi Tilander

ÄIDIN VALITUS

POIKANI TOIVO

Maailma on ollut kuin kiehuva meri
Ihmiset on taistelleet vallasta ja kunniaista
ja niin sinutkin vietiin muitten mukana
sinne kauas vieraalle maalle synnyin maata
puolustamaan. Taistelit kuin mies, niin kehuttiin.
Töissä olit kiivas luonteinen, en moiti siitä sinua.
Pelkään että perit sen äitin maitosta.
Taistelu tantereella katsotaan kuolemaa
silmästä silmään.
Toivon, että olet turvannut Jeesukseen auttajaasi,
se lohtuttaa minua, että Jumala on temmannut
sielusi, Kuin kekäleeseen tulesta.
Kiitos Jumalan siitä.

Tämän suomenkielisen tekstin on kirjoittanut Katri Leinonen os. Rautiainen Otterlakilla Michiganissa poikansa Toivon sodassa kaatumisen jälkeen. Toivo kaatui 15.4.1945 26-vuotiaana toisessa maailmansodassa Pohjois-Italiassa. Hän kuului kymmenenteen vuoristodivisioonaan, joka oli erikoistunut hiihtoon, vuorikiipeilyyn ja sissitoimintaan.

Tatu Leinonen

SUKULEHTIÄ ITSELLE JA PUKINKONTTIIN!

Sukuseuran arkistosta löytyy vanhoja sukulehtiä koko ilmestymisajalta vuosilta 1987-1996, eli tämän 2/96:n lisäksi 19 numeroa (muutamia on jouduttu kopioimaan lisää). Hallituksen päätöksellä näitä myydään 10 mk kpl. Yhdessä numerossa on 20-24 sivua. Tarjolla on siis muhkea parisataasivuinen lukupaketti, joka sisältää Leinosista paljon sellaista arvokasta tietoa, jota ei ole julkaistu missään muualla. Myös kaikkia irtonumeroita saa, samoin niitä muutamia monisteita, jotka edelsivät varsinaista sukulehteä. Tämän lisäksi peritään postikulut. Tilaukset osoitteesta Tapio Leinonen, Keskustie 4, 92700 KESTILÄ, puh. 08-8122 110 tai fax 08-8122 322.

OMAT JUURET KIINNOSTAVAT YHÄ USEAMPAA

Suomi on sukututki

"Sukututkimus on kuin pajatsoa pelaisi. Siinä vaaditaan taitoa ja pitkäjänteisyyttä. Palkintona voi yllättäen löytyä laaja tietolähde," kertoo valtiotieteen tohtori, dosentti Martti Häikiö. Omia juuriaan Häikiö on kaivanut kymmenkunta vuotta, jolloin perustettiin Leinosten sukuseura.

Martti Häikiön isän, hovioikeudenneuvos Juuso Häikiön isoisä oli aiemmalta nimeltään Leinonen. Laajan suvun piirissä oli pitkään puhuttu yhteisen sukuseuran perustamisen tarpeesta.

Sukututkimusharrastus yleistyi voimakkaasti 1980-luvulla, harrastukseen liittyen myös sukuseurojen perustaminen oli suosittua.

Suomessa ja muissa Pohjoismaissa omien juurien jäljittäminen on poikkeuksellisen helppoa, vastoin yleistä luuloa. "Yleensä ihmiset kuvittelevat, että lähdeaineisto joidenkin satojen vuosien takaa on pääasiassa tuhoutunut, esimerkiksi tulipaloissa. Näin asia ei ole," Häikiö oikaisee.

Dokumentteja jälkipolvista löytyy aina 1500 - 1600-luvuilta alkaen. "Ja mahdollisesti vielä kaumpaakin, mutta tällöin suvussa on täytynyt olla aateli-

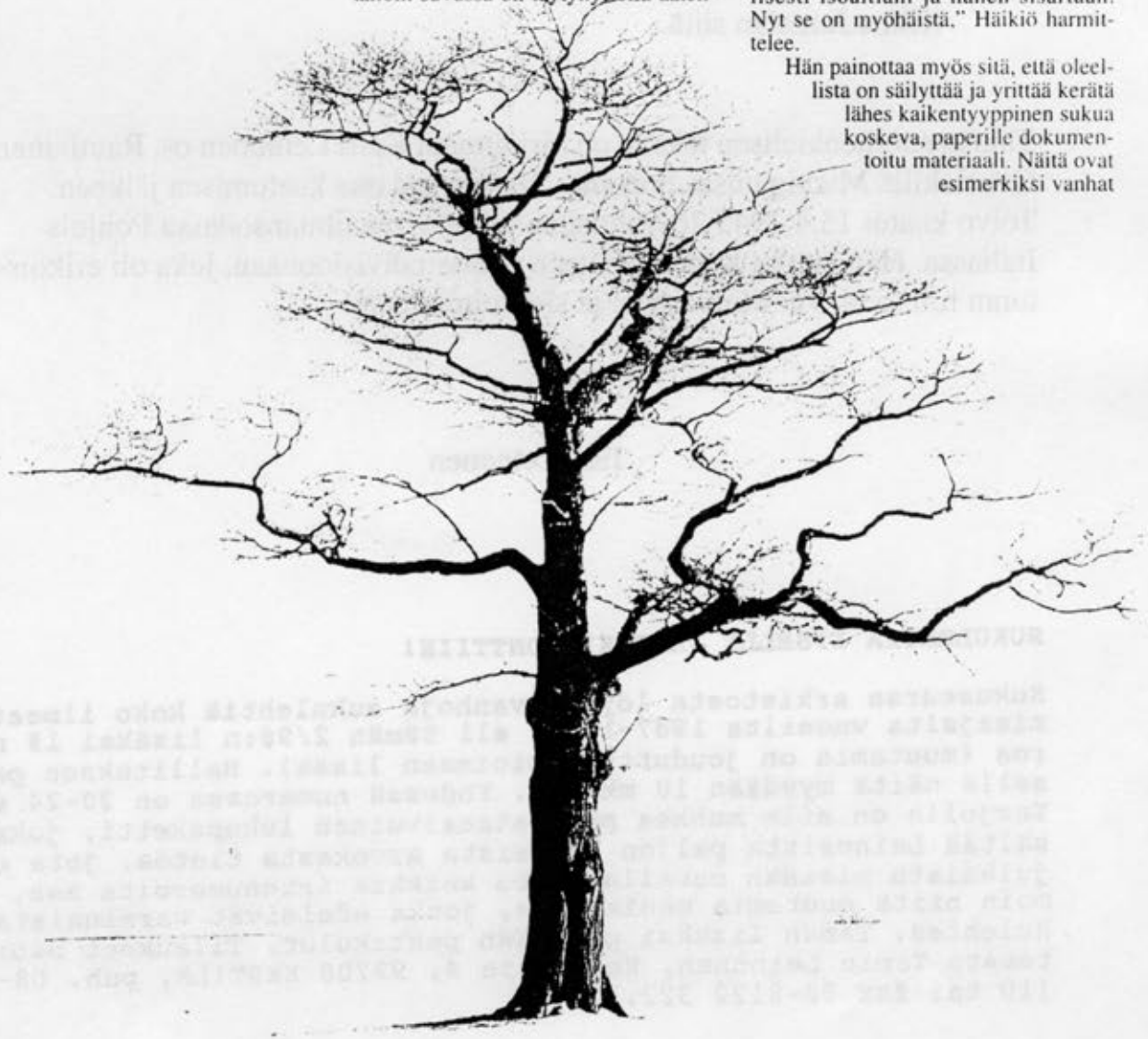
sia, pappeja tai huomattavia sotureita," Häikiö kertoo.

Tietoja suvun historiasta löytyy vanhoista kirkonkirjoista ja rippikirjoista, maakirjoista tai vaikkapa inventaari-luetteloista. Hyviä lähdeaineistoja ovat myös verotusluettelot.

Haastattelut ja kirjeet talteen

Sukututkimuksen aloitusvaiheessa ensisijaisen tärkeitä tietolähteitä ovat kuitenkin henkilöhaastattelut. "Suvun vanhimpia jäseniä on haasteltava mahdollisimman nopeasti. Paitsi että he pystyvät kertomaan henkilökohtaisia tietojaan ja muistojaan, he myös voivat antaa tärkeää tietoa suvun muista, jo edesmenneistä jäsenistä. Kun itse aloitin sukuni tutkimisen, en silloin huomannut jututtaa riittävän perusteellisesti isoäitiäni ja hänen sisartaan. Nyt se on myöhäistä." Häikiö harmittelee.

Hän painottaa myös sitä, että oleellista on säilyttää ja yrittää kerätä lähes kaikentyyppinen sukua koskeva, paperille dokumentoitu materiaali. Näitä ovat esimerkiksi vanhat

ajan aarreaitta

Kiireet, kortit ja perunkirjat. Tärkeiksi lähteiksi saattavat osoittautua myös valokuvat vuosikymmenien takaa.

Tietotekniikka oivallinen apuväline

Tutkimuksen teossa oleellista on myös itse tekniikka, se miten kaiken kerätyn tiedon voi pitää hallinnassa ja ajan tasalla.

Ennen tietokonekautta tutkija joutui käsin pitämään laajaa kortistoa, joka sisälsi henkilöhistoriat jopa useista sadoista suvun jäsenistä.

Tietotekniikan myötä tutkija voi rakentaa sukuohjelman. Ohjelmasta voi kätevästi poimia näyttöpäätteelle haluamansa henkilön tiedot nimen tai esimerkiksi syntymävuoden perusteella. Myös uusien tietojen syöttäminen ohjelmaan käy muutamalla näppäimistön painalluksella.

Tietotekniikan avulla syntyvät nopeasti myös erilaiset tulosteet, kuten kaaviot sukupuusta, joko koko laajudessaan tai sukupuun tietty haara.

Vaikka tietotekniikka helpottaakin sukututkimusta, se on kuitenkin vain

apuväline käytännön rutiineihin. "Itse tutkimusta kone siis ei tee," Häikiö huomauttaa.

Sukututkimuksesta Suomen historiaan

Sukututkimus on harrastus, joka imaisee mukaansa helposti. Tutkimuksen edetessä se alkaa yleensä saada yhä laajempia ulottuvuuksia.

"Tutkimus etenee vaiheittain, jonka myötä intressi kasvaa," Häikiö tietää. "Ensi vaiheessa tietysti kiinnostaa, kuinka kaukaa menneisyydestä tutkija löytää tietoja oman sukunsa juurista."

Toisessa vaiheessa suvun historia alkaa kiinnostaa laajemmin, ovatko jälkipolvet olleet tilallisia, mikä on ollut tilusten koko, millainen on ollut sukulaisten asema yhteisössä. "Tällä tutkimuksen osalla voi hyvinkin olla suvun nykypolvien itsetuntoa vahvistava vaikutus," Häikiö kertoo.

Tästä eteenpäin saattaa mielenkiinto

Sukututkimusta Martti Häikiö on harrastanut kymmenen vuotta. Tietotekniikka helpottaa tutkijan työtä, tiedot menneistä sukupolvista löytyvät sukuohjelman hakemistosta.

herätä menneisyyteen yhä laajemmin, yhteiskunnallisiin muutoksiin ja tapahtumiin paikallishistorian tai pitäjänhistorian osalta. Kaikki esivanhemmat ovat omalla tavallaan kiinnostavia, heidän asemastaan riippumatta.

"Tämä antaa tutkijalle persoonallisen näkökohdan Suomen historiaan, johon liittyy myös kiinnostus lähisukuun. Sukututkimus saa uusia ulottuvuuksia, se alkaa elää ihan toisella tavalla," Häikiö kertoo.

Timo Pihlajaniemi

Lämmintä ja läheistä ystävyyttä

Sukuseura on oivallinen tapa pitää säännöllisesti yhteyttä sukulaisten kesken. Seuratoiminta tarjoaa myös hyvän lähtökohdan sukututkimukseen.

Seuran perustaminen käy helposti, sukulaiset voivat tehdä päätöksen omasta seurasta samalla kertaa, kun kokoontutaan yhteen vaikkapa häihin tai ristiäisiin.

Seuraavassa Martti Häikiö kertoo oman seuransa, Leinosten sukuseuran toiminnasta. Jäseniä seurassa on yli 500.

Sukuseuran toiminta on perustamisestaan, vuodesta 1985 lähtien jakautunut selvästi kolmen haaraan: sukukokoukset, sukulehti ja sukututkimus. Seuran toiminnan rungon ovat muodostaneet joka vuosi pidetyt sukuseuran kokoukset ja niihin liittyneet ohjelmalliset sukutapaamiset. Vaikka seuran toiminnan alkuvaiheet painotuivat voimakkaasti Kainuuseen ja siellä vanhoihin juuriin, on seuran toi-

minta laajentunut käsittämään koko Suomen. Joka toinen vuosi on pidetty laajempi sukukokous ja joka toinen vuosi yleensä suppeampi yksipäiväinen kokous. Kokousten yhteydessä on tutustuttu eri puolilla maata asuneiden ja edelleen asuvien Leinosten elämään ja ympäristöön.

Kokousten valmistelu vapaaehtoisuutena on vaatinut seuran hallitukselta ja järjestelyvastaan muilta kantajilta paljon vaivaa: ohjelman suunnittelua, tila- ja majoitusvarauksia sekä antoisien kotiseuturettein järjestämistä.

Sukukokouksissa on kuultu suvun vaiheista kertovia esitelmää ja muistelmia. On ollut myös sukulaisten esittämää kulttuuri- ja viihdeohjelmaa sekä ennen kaikkea yhteistä seurustelua. Vuosien mittaan on alun varovaisen kohtelias asenne kehittynyt lämpimäksi ja läheiseksi ystävyydeksi.

LÖYTÖRETKELLE OMIILLE JUURILLE

Suomen Sukututkimusseura järjestää jäsenilleen neuvontatilaisuuksia ja ylläpitää sukututkimuksen erikoiskirjastoa. Seura julkaisee mm. Genos-aikakauskirjaa, Vuosikirjaa ja sekä Sukutieto-lehteä. Jäsenmaksu vuosijäsenille 130 mk ja opiskelijoille 65 mk. Osoite Mariankatu 7 C, 00170 Helsinki, puh (90) 179 189.

Sukutietotekniikka ry:n tavoitteena on tutkia ja kehittää tietokoneen käyttöä sukututkimuksessa. Yhdistys järjestää koulutustilaisuuksia ja julkaisee mm. sukututkimuskäyttöön soveltuvia tietokoneohjelmia. Jäsenmaksu 100 mk vuodessa. Osoite PL 264, 00171 Helsinki, puh (90) 625 373.

Sukututkimuksen alkeita voi opiskella kansalaisopistoissa ja työväenopistoissa järjestettävillä sukututkimuskursseilla. Hyviä opaskirjoja löytyy kirjastoista.

Kesäisen sukutapahtuman Leinosia lauantairetkellä Hvitträskin kartanon pihamaalla.

Näkymä Leinosten varsinaisesta sukkokouksesta 4.8.1996
Kokous- ja kongressihotelli Matinlahdesta.

SUKUSEUROJEN LEHTIÄ 2.12.96

SUKUSEURA

LEHTI

A.J.Europaeuksen jälkeläiset	Sukusanomat
Ala-Härkösen sukuseura	Julkaisu
Arposten Sukuseura	Arpostia
Halikon Löfgrenien Sukuseura	Lehdykkä
Heiskasten Sukuseura	Heiskaset
Herralan Sukuseura	Herralan Sukuseuran Viesti
Hinkkasten Sukuseura	Hinkkaset
Hintikka-suku ry	Tiedotuslehti
Jäntti-Suku	Laurentius
Karvosten sukuseura	Karvosten Sanomat
Kauhasen Sukuseura	Kauhaset
Kokko-Kokkonen sukuseura	Jäsentiedote
Koposten Sukuseura	Kopsa Koposten Sanomat
Laitisten sukuseura	Laitiset
Laukkasten Sukuseura	Laukkaset
Leinosten sukuseura	Leinosten sukulehti
Leskisten Sukuseura	Leskis-Viesti
Liikasten Sukuseura	Liikaslinkki
Moilasten Sukuseura	Moilaset Sukusanomat
Mänttärin sukuyhdistys	Niinipuu
Nenosten Sukuseura	Nenossuku
Nils Gustaf Malmbergin sukuseura	Malperi
Oulun Hellman-Sukuseura	Suviviesti
Parviaisten sukuseura	Parviaisten parissa
Pietiläisten sukuseura	Pietiläisten sukuviesti
Pyhäjärven Kaurasset-sukuseura	KauraSet
Raassina Sukuseura	Raassinoita
Ryynästen sukuseura	Ryynäset
Räsästen sukuyhdistys	Räsäsviesti
Sukuseura Pekkarinen	Pekkarinen
Sukuseura Tervo-Tervonen	Tervakset
Sukuseura Wegelius	Tiedotuslehti Informationstidningen
Suomalaisten Sukuseura	Suomalainen
Toikander-Hohti sukuseura	Hohto
Torpon Sukuseura	Kustaan Julkaisu
Tuisku-Camenaeus sukuseura	Tuisku
Vartiaiset ry	Vartiaisten Viesti
Virolahden Tulkit sukuyhdistys	Tiedotuslehti
Voutilaisten - Smolanderien sukuseura	WS-wiesti
Väänästen sukuseura	Väänästen sukupuu
Wartiovaara sukuseura	Vuosijulkaisu
Wirmailan Rusthollin sukuyhdistys	Wirmailan Uutiset

LEINOSEN SUKUSEURAN OSOITTEITA.

HALLITUS

Esimies: Tatu Leinonen Matemaatikonk. 6 90570 Oulu.
puh 08- 554 6665 fax 08-553 2026

Varaesimies: Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 Kestilä
puh 08- 812 2110

Jäsenet: Pekka Honka, Lattapojantie 8 90650 Oulu
puh 08-530 3424.

Jorma Leinonen Kiehimäntie 7 88300 Paltamo
puh 08-87 1315

Merja Kääriäinen, Hindriikanpolku 4 01900
Nurmijärvi puh 09-208 387.

Juhani Leinonen, Hauenkalliontie 6 A 02170 Espoo
puh 09-452 4272.

Tapio Leinonen, Haajaistentie 650 74590 Kurenpolvi
puh 017-40 125. t. puh/fax 977-164 64

Marja-Liisa Kontkanen Kymenmaankatu 4 as 1. 04400
Järvenpää puh 09-291 9335.

Tauno Leinonen, Vainiontie 26 91500 Muhos
puh 08-533 2362

Martti Häikiö, Korkeavuorenkatu 15 B 00130 Helsinki
puh 09-657 140.

Matti Leinonen Oritie 3 C 29 01200 Vantaa
puh/fax 09-876 6098.

TOIMIHENKILÖITÄ

Sihteeri: Marja-Liisa Kontkanen Kymenmaank. 4 as 1.
04400 Järvenpää puh 09-291 9335.

Arkistonhoitaja: Tapio Leinonen, Keskustie 4 92700 Kestilä
puh 08-812 2110.

Taloudenhoitaja: Antero Leinonen, Revontie 1 90830
Haukipudas puh: työ 08-310 7547 k. 08-540 2735

Tilintarkastajat: Kirsti Orvokki Tuulos Oulu.
ja Tauno Leinonen Nurmes.

Varatilintarkastajat: Paavo Blomqvist Paltaniemi ja
Hannu Leinonen Oulu.

SUKULEHDEN TOIMITUS

Työryhmä: Eila ja Seppo Räisänen, Kaivoskuja 10 02730
Espoo puh 09-846 487, fax 09-852 1470 sekä Juha-
ni Leinonen, Hauenkalliontie 6 A 02170 Espoo
puh 09-452 4272

Avustajat: Kaikki Leinosen suvun jäsenet.

Etusivun teksti: Raili Salo Oulu.

LEHDEN TARKOITUS

Seuran sääntöjen 3 kohdan mukaisesti toimia yhdys-
siteenä suvun jäsenten välillä julkaisemalla kir-
joituksia, kuvia ja tietoja suvun historiasta ja
nykyisyydestä.

SUKUSEURAN PANKKIYHTEYS

Merita/ Haukipudas tili no 232118 - 2343.

LEHDEN PAINOSMÄÄRÄ

600 kpl. Kymmenes vuosikerta. ISSN 0786 - 2679.